

La tria

per Andreu Loncà

'OSLO, 31 D'AGOST'

Diumenge al vespre vaig veure un film per tal de no quedar-me unes hores mortes a casa. El film es diu *Oslo, 31 d'agost* (2011) i no desdii gens la fama melancòlica dels noruecs. L'ha dirigit Joachim Trier. Diria que és la vida d'un exdrogoaddicte, contada sense pietat ni redempció. Probablement, hi mostra la soledat radical; les clares dificultats de relació amb si mateix i amb els altres. Un noi de trenta un anys ha dilapidat la seua joventut més activa amb les drogues; després de sortir d'un centre de rehabilitació –un moment delicadíssim en què la vulnerabilitat és extrema–, a fora, cap persona l'acull, cap ancoratge l'aferra, cap eix el relliga a la vida: ni l'àmic –què fas amb un amic exdrogoaddicte?–, que ja té dona i fill i, per tant, es troba en un altre cercle de la vida; ni l'exnòvia, que s'ésfuma –de veritat vols afonar-te amb algú que s'afona ell mateix?–; ni el director d'una revista en què ell vol treballar, que somriu quan coneix el seu passat; ni els pares, que ja han desistit i fugit; ni ell mateix no s'acull, massa exigent, orgullós, hipercrític.

És massa evident, la distància entre ell i els seus amics d'antany: ha retornat a la vida civil però sense cap bagatge ni diners, ni feina, ni il·lusió ni passió. Ha tornat nu. Prim i desvalgut, ha cremat una etapa de la seua vida en la ignició –el foc follet de la droga– i duu les butxaques buides. En cert sentit, ja és un desclassat. Frega la delinqüència.

L'escena final, una mica histriònica o pictòrica, és també una passió. En la casa dels pares, desballestada, amb els records de la infància desendregats, il·luminada per un sol inclement, a punt per ser venuda, el fill assaja unes notes al piano i després es reclou en una cambra a les fosques per punxar-se de bell nou. Una omisió: el temps foll de la droga es confonia amb una passió que duria a un paradís vital. La piscina buida, la ciutat d'Oslo amb el sol violent de l'estiu, el jardí buit, amb arbres de soques grosses, els tramvies ordenats i l'ensorrament controlat de l'antic edifici de la Philips.

En l'hora incerta i màgica de la sortida del sol, anant silenciosament en bicicleta, la vida flueix amb tot l'encant promès en la primera adolescència. La llum d'agost amb tot el seu encant, sense dormir, és una bufetada. Un silenci persistent.

CINEMA.

Títol: Oslo, 31 d'agost

Director: Joachim Trier